

EL MEU NOU AMIC ANIMAL!

Laia

Aquesta sóc jo. Tornant cap a casa
després d'un llarg dia de classes.

Estava caminant pel carrer, quan
de sobte darrere meu vaig sentir
un crit! Era la Carla! La nena més
pesada de la classe. I cridava,
perquè havia vist un galàpit!
Tampoc n'hi ha per tant!
D'acord els galàpits poden ser
viscosos i de color verd moc, però
això no és motiu per cridar com a
boja...

Així que vaig fer el que faria qualsevol persona amb una mica de seny, vaig anar cap allà i vaig dir a la Carla que deixés el pobre galàpit en pau, perquè no li havia fet res. Vaig estar una estona fins aconseguir que la Carla deixés l'animaló en pau.

De sobte em vaig adonar que el galàpit que havia espantat a la Carla, ara, em seguia a mi. També em vaig adonar que el pobre animal tenia una pota ferida, crec que era per això que seguia a la Carla, perquè demanava ajuda.

Em vaig acostar al pobre galàpit i el vaig agafar als braços, disposada a portar-lo cap a casa meva. Quant vaig arribar a casa, vaig ficar el nou amic damunt del marbre de la cuina. Vaig anar corrents a buscar la farmaciola a l'habitació dels pares i vaig tornar cap a la cuina.

Fins que no vaig ser a la cuina, no em vaig adonar que el que tenia el galàpit a la pota era una punxa clavada. Vaig agafar les estisores de la farmaciola i li vaig treure la punxa. L'animaló em va mirar agraït i jo li vaig picar l'ullet.

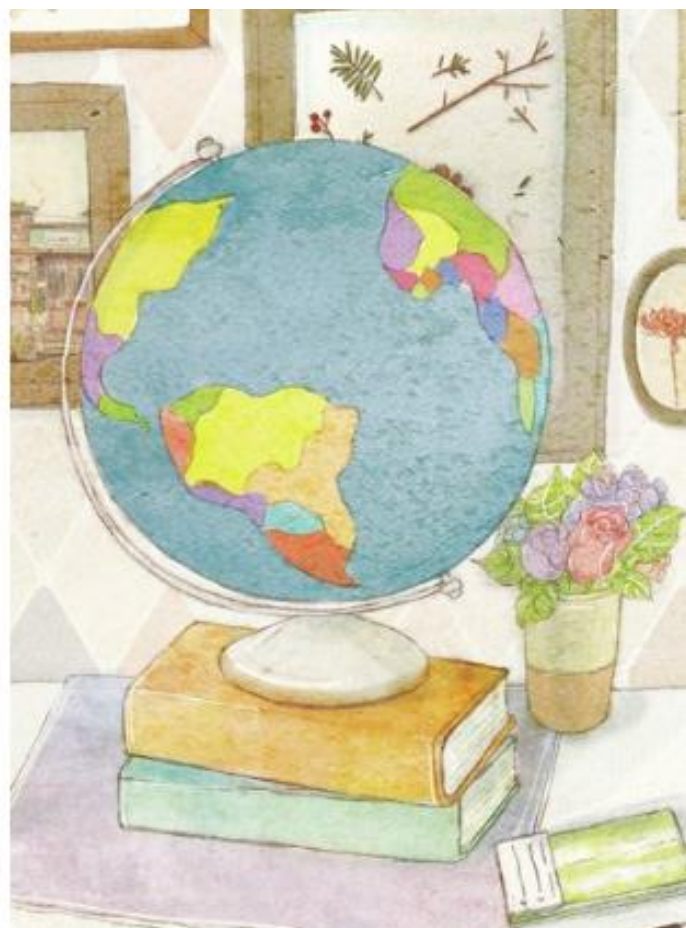

Vaig agafar el galàpit i el vaig portar al jardí de casa, allí va saltar dels meus braços; ja corria i saltava com abans!

El galàpit em va mirar, jo també el vaig mirar a ell, i llavors va marxar.

Aquesta és la història de com vaig fer un nou amic animal!

Al cap d'uns dies, vaig tornar a veure el galàpit rondant pel jardí de casa.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

